

Κύριον

Νίκον Νεοφύτου, Λευκωσίαν.

Σελίς 2

Μέσα λοιπόν ετή ημερινή μηδαμινότητα της ανθρωπότητας υποφώσκουν σαν αναλαμπές μερικές επίθεσ ποδ ξανανοιώνουν τήν πραγματικότητα και κάμνουν τήν καρδιά νά σκιρτήσῃ ἄδολα, ἔ ἄδολης χαρᾶς συναισθήματα και νά πᾶλλη εὐγενικ'α ετή θδμησῃ τῆς χαρᾶς ποδ ἔνοιώσα τῆ δόναμη τῆς μυσταγωγᾶ νά ~~ΚΚΚΚΚΚ~~ ~~ΚΚΚΚΚΚ~~ δονῆ μέσα του.

Κάτι τέτοιο ἦταν τό σκιδόγραμ α τῶν αἰσθημάτων ποδ μέ διεκατέλβε αἰσθημάτων ποδ εἶναι τόσο δύσκολο νά ἀποδοθοῦν ετό χαρτί , ὅσο δυνατή πέννα κι' ἄν ἔχει κανεῖς μέ ὅση δεξιοτεχνία κι' ἄν τήν χειρίζεται, γιατί ἄγ. μου τᾶ αἰσθήματα αὐτᾶ εἶναι βουβά, δέν ὡπιδίδονται μέ λόγια, και εἶναι γιαυτό ἀκριβῶς ποδ εἶναι μεγάλα.

Και ὅλα αὐτᾶ πῆγασαν ἀπό τήν δικᾶ σας ἀδελφική και ματρική συμπεροφορά ποδ ἰθά μου μείνη ἀξέχαστη, τόσο ἀξέχαστη ὅσο γκαρδική ἦταν.

Στέλλοντας ὁ δόλους σας αὐτῆ τῆ στιγμή τοῦς πιό θερμοῦς μου χαιρετισμοῦς δέν βρίσκω λόγια νά σας εὐχαριστήσω ἐπιφυλασσομένος μέ τήν ἐλπίδα πῶς ὅντομα θά μου δοθῆ εὐκαιρία νά σας τό ἀνταποδώσω ἐμπράκτως.

Και κάλιν εὐχαριστῶν

Μέγω

Κυριακός

6/8/46